

ע"פ 37170/08/17 - מדינת ישראל נגד זיאד חאלד

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 37170-08-17 מדינת ישראל נ' חאלד

עפ"ג 40629-07-17 חאלד נ' מדינת ישראל

לפני: כבוד הנשיא אברהם טל - אב"ד

כבוד השופט שמואל בורנשטיין

כבוד השופטת דבורה עטר

המעוררת מדינת ישראל

נגד

המשיב זיאד חאלד

פסק דין

פתח דבר

1. בפנינו ערעור וערעור שכנגד על גזר דינו של בית המשפט השלום ברמלה מיום 04.06.17, בת"פ 38287-02-15 בגדרו הורשע המערער על פי הודייתו בכתב אישום שתוקן במסגרת הסדר דיוני שלא כלל הסכמות עונשיות, בעבירות של הסעת תושב זר השווה בישראל שלא כדין והסעת נוסעים בשכר.

בד בבד עם הגשת הערעור שכנגד הוגשה בקשה להארכת המועד להגשתו (להלן: "**הבקשה להארכת המועד**").

מטעמי נוחות, יקרא המערער בעפ"ג 40629-07-17 "**המערער**" ואילו המערערת/ מבקשת בעפ"ג 37170-08-17 תקרא "**המשיבה**".

2. במסגרת גזר הדין הושתו על המערער 7 חודשי מאסר בפועל. כמו כן הופעל מאסר מותנה של 6 חודשים, בחופף, כך שסה"כ יהא על המערער לרצות 7 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. בנוסף הושת רכיב של פסילה של 8 חודשים והופעלה פסילה על תנאי של 6 חודשים, במצטבר לעונש הפסילה שהוטל ובמצטבר לכל עונש פסילה אותו מרצה המערער, ככל שמרצה.

3. הערעור נסוב אודות חומרת רכיב המאסר בפועל, שהוטל על המערער במסגרת גזר הדין, והמערער עותר להפחית את משכו, כך שיוכל לרצותו בעבודות שירות.

4. הערעור שכנגד נסוב על אי השתת מאסר מותנה בגדרו של גזר הדין ודחיית בקשת המשיבה להורות כאמור במסגרת תיקון גזר הדין.

עיקרי ההליך בפני בית משפט קמא

5. ביום 04.06.17, בתום מתן גזר הדין ולאחר שהמערער וב"כ עזבו את אולם בית המשפט, הפנתה ב"כ

המשיבה את תשומת לב בית משפט קמא לטעות סופר שנפלה לטעמה בגזר הדין, נוכח אי הטלת רכיב ענישה של מאסר על תנאי ולאור העובדה כי טרם קם מכסאו, עתרה לבית המשפט להידרש לנקודה זו.

בהחלטתו קבע בית משפט קמא כי אכן מחמת השמטה מקרית לא נגזרה על המערער, במסגרת גזר הדין גם ענישה הצופה פני עתיד וכי ניתן להורות כאמור, מאחר שטרם קם מכיסאו.

בית המשפט סרב לתקן את גזר הדין בלא נוכחות המערער ובא כוחו, שעזבו את בנין ביהמ"ש והדין נדחה ליום 18.6.17 לצורך השלמת גזר הדין, קרי, הטלת עונש צופה פני עתיד (להלן: "**ההחלטה הראשונה**").

6. הדין שנקבע ליום 18.6.17 לא התקיים מחמת טעות.

7. ביום 13.7.17 הגישה ב"כ המשיבה בקשה לקביעת דין לצורך תיקון גזר הדין, והדין נקבע ליום 19.07.17.

8. עובר לדין יום 19.07.17 החליף המערער ייצוג ובמועד הדין התייצבה הסניגורית שמינה והודיעה כי המערער לא יתייצב הואיל ולא חש בטוב. כמו כן הביעה את התנגדותה לתיקון גזר הדין נוכח חלוף הזמן הממושך.

ב"כ המשיבה עתרה לבית משפט קמא לתקן את גזר הדין, כפי שקבע בהחלטה הראשונה ואשר לא באה לכלל מימוש אך בשל העובדה שהמערער וב"כ עזבו את בנין בית המשפט.

בית משפט קמא דחה את הבקשה. הוא נדרש לסעיף 81 לחוק בתי המשפט, שעניינו "תיקון טעות בפסק דין" וציין כי רכיב המאסר המותנה הושמט מגזר הדין מתוך השמטה מקרית. אולם, מאחר ועסקינן ברכיב ענישה מהותי, של מאסר דחוי, לא ניתן להשיתו על המערער שלא בנוכחותו. משכך, לאור אופי הטעות, אין עסקינן בטעות כמשמעותה בסעיף 81 לחוק בתי המשפט. על כן, משחלפו מעל ל- 21 יום ממועד מתן גזר הדין, ונוכח התנגדות ההגנה לתיקונו, לא מצא בית משפט קמא כי יש לו סמכות לתקן את גזר הדין, והורה על דחיית הבקשה (להלן: "**ההחלטה המאוחרת**").

עיקרי ההליך בפני בית משפט זה

9. הערעור הוגש ביום 18.07.17 ואילו הערעור שכנגד הוגש ביום 17.08.07, לאחר תום התקופה הקבועה בחוק להגשתו, כשבצדו בקשה להארכת מועד להגשתו.

10. הערעור והבקשה להארכת המועד נדונו במאוחד ביום 19.12.17.

11. בבקשה להארכת מועד נטען כי המשיבה הסתמכה על החלטות קודמות של בית משפט קמא מהן עלה כי בכוונתו להיעתר לבקשה לתיקון גזר הדין ומשלא פעל כאמור, בנסיבות המיוחדות שנוצרו, יש לתת למשיבה אורכה להגשת הערעור שכנגד.

ב"כ המערער התנגדה לבקשה להארכת המועד בטענה כי מדובר בבקשה חריגה שהוגשה בשיהוי ניכר מתום המועד הקבוע בחוק להגשת ערעור ומיום מתן ההחלטה המאוחרת. לטענתה, הבקשה אינה עומדת באמות

המידה שנקבעו בפסיקה, שכן המשיבה לא הניחה בבקשתה תשתית ראייתית עובדתית או משפטית שיש בה כדי להוות טעם ממשי ומוצדק לאיחור הניכר.

12. במעמד הדיון הורינו על דחיית הבקשה להארכת המועד להגשת הערעור שכנגד וקבענו כי הנימוקים יפורטו במסגרת פסק הדין שיינתן בערעור.

הנימוקים לדחיית הבקשה להארכת המועד

13. מכוח סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 רשאי בית המשפט להתיר הגשת ערעור גם לאחר שחלף המועד להגשתו.

14. אמות המידה שנקבעו בפסיקה פורטו, בין היתר, בבש"פ 7432/17 אבי קוה נ' מדינת ישראל (7.11.2017), כדלקמן:

"לצורך מתן ארכה בפלילים לא נדרש מבקש הארכה להציג "טעם מיוחד" (אמת המידה להארכת מועד בהליכים אזרחיים), ודי כי יבסס קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה ישקול בית משפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.07.2006); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.08.2009)). ודוק: על אף הגישה המקלה בהשוואה להארכת מועד להגשת הליכים אזרחיים, הכלל הוא שגם בהליכים פליליים יש להקפיד על קיום המועדים הסטטוטוריים, וממילא הארכת מועד לא תינתן כדבר שבשגרה."

עוד נקבע כי:

"במסגרת שיקול הדעת בעת בחינת בקשה להארכת מועד יבחן בית המשפט, בין היתר, התקופה שחלפה מאז שחלף המועד הקבוע להגשת ערעור - ככל שחלף זמן רב יותר יש צורך בנימוקים משכנעים יותר להארכת המועד, השאלה אם המערער היה מיוצג בידי עורך דין וכן את סיכויי הערעור" (ר' ע"פ 6606/07 אילן מזרחי נ' מדינת ישראל (30.8.07) והפסיקה הנזכרת שם).

15. בבוא בית המשפט לבחון בקשה להארכת מועד, מקום שהמבקשת היא המדינה, מוטל עליה נטל מוגבר להציג נימוקים משכנעים לאיחור, שכן נקודת האיזון משתנה ויש להתחשב בעוצמת הפגיעה באינטרס ההסתמכות של המערער ובפוטנציאל הטמון בהליכים פלילים לפגיעה בזכויותיו של הפרט.

יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בבש"פ 63/11 מדינת ישראל נ' מקוה ישראל - כל ישראל חברים (13.1.2011):

"דרישה זו יפה ביתר-שאת במקום שבו הבקשה להארכת מועד מוגשת על-ידי המדינה. כפי שצינה כבוד הנשיאה ד' ביניש באחת הפרשות: "בהתאם לפסיקתו של בית-משפט זה, מקום בו מוגשת בקשה להארכת מועד על-ידי נאשם להבדיל מהמדינה, יטה בית-המשפט להתייחס

לבקשה זו ביתר חיוב, על-מנת לאפשר למי שהורשע בפלילים למצות את הליכי הערעור בעניינו. רגישות זו נגזרת מהפוטנציאל הטמון בהליכים פליליים לפגיעה בחירותו, בכבודו ובשמו הטוב של הנאשם"

וכן:

"...במקרה שהערעור מוגש על-ידי המדינה - נרצה להגביל את יכולתה להאריך את ההליך הפלילי מעבר למינימום הדרוש, ונדרוש ממנה לעמוד בהגבלות הפרוצדוראליות ובמועדים הקבועים בחוק להגשת הערעור, בזכרנו כי על הכף השנייה של המאזניים נמצא הנאשם, החרד לגורלו ומעוניין לדעת במהרה מה יהא בסופו" (בש"פ 822/99 שכטר נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 1, 5 (2000)...") (שם).

16. בעניינו, הוגשה הבקשה להארכת מועד באיחור בלתי מבוטל של כחודש מתום המועד הקבוע בחוק להגשת הערעור, ובחלוף כחודש ממועד מתן ההחלטה המאוחרת.

הבקשה אינה מפרטת כל צורכה את הטעמים שעמדו בבסיס השיהוי. גם במועד הדיון, כל שנטען היה כי חלוף הזמן רובץ לפתחו של המערער וכי הערעור לא הוגש במועדו מחמת כך, שכל הנראה, המשיבה הניחה כי בקשתה לתיקון גזר הדין על דרך של הוספת רכיב מאסר מותנה, תיענה בחיוב.

17. אף אם נצא מנקודת הנחה כי אכן היה למשיבה בסיס להניח שבקשתה לתיקון גזר הדין תיענה בחיוב, נוכח דברי בית משפט קמא בהחלטה הראשונה, הרי שלא נשמע מפיה כל טעם מדוע התמהמה כחודש מאז ההחלטה המאוחרת, שדחתה את בקשתה לתיקון גזר הדין, שניתנה ביום 19.07.17 ועד להגשת הערעור שכנגד והבקשה להארכת המועד להגשתו ביום 17.08.17. זאת חרף כך שחזקה על המשיבה שהייתה ערה לכך שהמערער הגיש ערעור על חומרת העונש במועדו, כבר ביום 18.07.17.

18. זאת ועוד, גם בבית משפט קמא לא אצה למשיבה הדרך. שכן היא הגישה בקשה לקביעת דיון חלופי לדיון יום 18.6.17 שלא התקיים מחמת טעות, רק ביום 13.7.17.

19. באיזון המתחייב בין האינטרסים הצריכים לעניין, אנו סבורים כי המשיבה לא עמדה בנטל המוגבר המוטל עליה, לבסס קיומו של טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור המשמעותי בהגשת הערעור ודין הבקשה להארכת המועד להידחות.

הערעור על חומרת העונש

הדיון בבית משפט קמא

20. בין הצדדים גובש הסדר דיוני, בגדרו הורשע המערער על פי הודייתו בעובדות כתב אישום מתוקן. לבקשת המערער, ובהסכמת המשיבה, התקבל אודות המערער תסקיר של שירות המבחן וכל אחד מהצדדים טען לעונש כראות עיניו.

21. על פי עובדות כתב האישום המתוקן המערער אסף ברכבו ארבעה נוסעים תושבי האזור כשלשלושה מהם לא היו היתרי שהייה כדיון. סוכם שהוא יסיע אותם למחסום הסמוך לבית לחם, תמורת 500 ₪. שניים מן

הנוסעים הוסעו לצורך קבלת טיפול רפואי, כאשר לאחד מהם היה היתר שהיה כדין.

תסקיר שירות המבחן

22. בתסקיר תוארו נסיבות חייו של המערער והרשעתו הקודמת בעבירות דומות בגין נדון, בין היתר, לעונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות ופסילה.
23. המערער התקשה ליטול אחריות מלאה על מעשיו וביטא גישה מצמצמת וממזערת. שירות המבחן התרשם מהעדר חרטה ומקושי לבחון את הגורמים או דפוסיו הבעייתיים העומדים ברקע לביצוע העבירות. כמו כן התרשם כי המערער משליך התנהלותו על גורמים חיצוניים, שכן טען כי הופעלו עליו לחצים מצד חבר שביקש ממנו עזרה. שירות המבחן התרשם כי המערער מתקשה להפעיל שיקול דעת במצבי לחץ, נוטה לפעול באופן פזיז ומונע בצורך בהערכה וגמול כלכלי ורגשי.
24. כגורמי סיכון להישנות עבירות בעתיד הובאו בחשבון נסיבות חייו המורכבות של המערער, קשייו להתמודד עם מצבי לחץ ומעורבותו החוזרת בביצוע עבירות זהות, בעוד עונשים מותנים עומדים לחובתו, קשייו לבחון את דפוסיו הבעייתיים ונטילת אחריות באופן חלקי בלבד.
- לצד האמור, כגורמי סיכוי נתן שירות המבחן דעתו להיות המשיב איש משפחה בעל כוחות לתפקוד תעסוקתי, להיותו עובד כיום באופן יציב לפרנסת משפחתו, ולהבעת רצונו להפסיק את מעורבותו בפלילים ולנהל אורח חיים תקין.
25. שירות המבחן התרשם כי נדרשת ענישה מוחשית, חינוכית ומציבת גבולות. מאידך, ובשל היות המערער מפרנס יחיד, קיימת חשיבות בהמשך תפקודו התעסוקתי, כגורם מפחית סיכון להישנות עבירות.
26. לאור כל האמור המליץ שירות המבחן להימנע מהשתת מאסר לריצוי מאחורי סורג וברח, שעלול להביא לרגרסיה במצבו של המערער, ולהטיל עליו ענישה מוחשית ומציבת גבולות של מאסר לריצוי בעבודות שירות.

גזר הדין של בית משפט קמא

27. מדובר באירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם עונש אחד ולגזור עונש כולל. צוינה הפגיעה המשמעותית בערכים המוגנים של זכותה של המדינה לקבוע מי בא בשעריה ובביטחונה וכן סיכון ביטחוני הנובע מכניסת אנשים בלתי מורשים לשטחי המדינה.
28. מתחם העונש ההולם בעבירות של הסעה שלא כדין נע בין צו של"צ לבין 8 חודשי מאסר ועונשים נלווים, תוך מתן הדעת למקרים בהם הושתה שנת מאסר הכוללת הפעלת מאסר מותנה במצטבר למאסר שהוטל בגין אותו ההליך.
29. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ציין בית משפט קמא כי הדעת נותנת שהמשיב תכנן את ביצוע העבירות, תוך פגיעה בפועל בערכים המוגנים, סיכון בטחון המדינה ופגיעה בשלטון אכיפת החוק. הנזק הצפוי ממעשי המערער היה מימוש הסיכון לביטחון המדינה, הגם שהמערער הסיע את הנוסעים מתוך תחומי מדינת ישראל למחסום, קרי, מחוץ לגבולות המדינה, על מנת להפיק רווח כלכלי.

30. לאור כלל האמור, מתחם העונש ההולם לאירוע כולו נע בטווח שבין עונש מאסר שלא יפחת מחודש, שניתן לרצותו בעבודות שירות, ועד ל-9 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נלווים.
31. בבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, נתן בית משפט קמא דעתו לנסיבות חייו המורכבות של המערער, לפגיעה שתגרם לו ולמשפחתו, שעול פרנסתם עליו, נוכח מצבם הכלכלי הירוד, שהיווה לכאורה את המניע לביצוע העבירות. כמו כן לפגיעה שתיגרם למערער אם יושת עליו עונש של מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריה, מעצם שהייתו בסביבת פורעי חוק, והיחשפותו לדפוסים עבריינים, באופן שעלול להגביר את הסיכון להישנות עבירות וכן להודיית המערער, תוך נטילת אחריות והבעת צער וחרטה על מעשיו. בהקשר לעניין זה, צוין העולה מהתסקיר כי המערער נטל אחריות חלקית בלבד על מעשיו, צמצם וטשטש אחריותו, והטיל אותה על גורמים חיצוניים.
32. המערער זקף לחובתו עבר פלילי ותעבורתי. הוא הורשע בעבר בהסעת שב"ח ונדון לעונש מאסר לריצוי על דרך של עבודות שירות, למאסר מותנה ופסילה מותנית. המערער עבר את העבירות נושא תיק זה מבלי שהורתע מהעונשים שהושתו עליו ובעוד מאסר על תנאי ופסילת רישיון נהיגה על תנאי תלויים ועומדים מעל לראשו, זאת בהיעדר חשש ומורא מפני החוק ובעת שהמתין לדיון בערעורו בבית המשפט המחוזי.
33. חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, מבלי שנטען כי נפתחו למערער תיקים נוספים, העובדה כי הסיע את הנוסעים לטיפול רפואי ולאחד מהם היה היתר שהייה כדין ואף הסיע אותם מחוץ לגבולות המדינה והמלצת שירות המבחן יטו את הכף לעבר הפעלת חלקו הארי של המאסר המותנה בחופף לעונש המאסר שיוטל על המערער בגין העבירות נושא גזר הדין.

נימוקי הערעור

34. שגה בית משפט קמא משגזר על המערער עונש של מאסר בפועל ונמנע מלאמץ את המלצת שירות המבחן להטלת מאסר לריצוי בעבודות שירות, נוכח נסיבותיו הייחודיות של המערער, לאור הנזקים העלולים להיגרם לו, וביתר שאת כשבית משפט נטע בליבו של המערער ציפיות, שכן הוא הפנה אותו לממונה על עבודות השירות, אשר מצא אותו כשיר לביצוען.
- בית משפט קמא התעלם מהעולה מתסקיר שירות המבחן בדבר החשיבות שבהמשך תפקודו התעסוקתי של המערער כגורם המפחית את הסיכון להישנות העבירות בעתיד, לא נתן דגש לאינטרס הציבורי שיש בהימנעות מחשיפת המערער לדפוסים עבריינים ורגרסיה במצבו והתעלם מהמלצתו של שירות המבחן להטיל מאסר בדמות עבודות שירות.
35. בית משפט קמא שגה כשקבע שהמעשה בוצע ממניע של בצע כסף. שכן המניע הכלכלי, על אף המצוקה, היה שולי והמעשים בוצעו, כעולה מתסקיר שירות המבחן, מתוך רצון לסייע למה שהוצג בפניו כצורך רפואי דחוף. כמו כן לא ניתן משקל ראוי לכך שלא קדם למעשים תכנון והם בוצעו באופן ספונטני וכן לנסיבות הייחודיות החריגות, שכן המערער פעל תחת הנחה שכל הנוסעים הם בעלי היתרים.
36. בית משפט קמא שגה בציינו כי הערך המוגן שנפגע הוא זכות המדינה לקבוע מי בא שעריה והסיכון הביטחוני הנובע מכניסת אנשים בלתי מורשים וחוסר הידיעה מה מטרת כניסתם.

בית משפט קמא לא ייחס משקל ראוי לכך שהמערער הסיע את הנוסעים מתחומי ישראל אל מחוצה לה, נסיבה שאינה מצביעה על סיכון אלא מפחיתה אותו.

37. בית משפט קמא שגה במיקום עונשו של המערער בגדרו של מתחם הענישה. שכן על פי הפסיקה, נכון היה למקמו בשליש התחתון של המתחם או במרכזו ולא בחלקו העליון, באופן שיושת עליו מאסר שניתן יהיה לרצותו בעבודות שירות. זאת לנוכח הפגיעה החמורה שעלולה להיגרם למערער ולמשפחתו בשל שליחתו למאסר בפועל, נסיבותיו האישיות יוצאות הדופן, הצורך לסעוד את בנו הנכה והיות עול הפרנסה, לרבות של הוריו הסובלים מבעיות רפואיות, מוטל עליו.

38. בית המשפט קמא לא נתן דעתו לתקופה של כשנתיים וחמישה חודשים בה היה המערער נתון בתנאים מגבילים, מבלי שנרשמה ולו הפרה אחת מצדו, ולכך שביצע את העבירה וזו הקודמת לה, בסמיכות זו לזו, כחלק מאותה מצוקה בה היה נתון ועל רקע תקופה משברית בחייו.

39. בית המשפט קמא שגה כשהטיל על המערער עונש מאסר של שבעה חודשים, הממחיש ביתר שאת את הקשיים, ההשלכות והנזקים האפשריים הנובעים מסוג זה של ענישה, לאור העולה מדו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים שמסקנותיה תומכות בהרחבת השימוש בענישה בקהילה כתחליף לעונשי מאסר קצרים, תוך מתן הדעת גם לעלויות הכלכליות הנגרמות לחברה משימוש יתר במאסרים.

תגובת המשיבה

40. מדובר בעונש שקול שאין להתערב בו. בית משפט קמא שקל את מכלול השיקולים לקולא, ואף מצא לנכון לחפוף בין העונשים, כך שבסופו של יום מרצה המערער רק חודש אחד נוסף בגין תיק זה.

41. המערער ביצע את העבירה בעת שמאסר מותנה תלוי ועומד מעל לראשו ואף בעת שהמתין לדיון בערעור. לאחר ביצוע העבירה, ביצע המערער עבירה נוספת של החזקת סכין.

42. כעולה מהתסקיר, שאינו חיובי, המערער מתקשה ליטול אחריות מלאה על מעשיו ולהביע חרטה כנה, ממזער מהמעשים ושירות המבחן התרשם מקושי לגלות שיקול דעת במצבי לחץ.

43. אשר לטענה כי המערער הניח כי כל הנוסעים הם בעלי היתרים, נטען כי המערער הודה בבית המשפט כי היה ער לכך ששניים מהנוסעים היו צריכים להגיע לבית החולים, כאשר רק אחד מהם היה בעל היתר כדיון. הניסיון להציג את המעשה כנובע ממניעים הומניטריים, נוגד את הקביעה בגזר הדין כי המעשה בוצע ממניעים של בצע כסף.

דיון והכרעה

44. בית משפט קמא עמד, ובצדק, על חומרת מעשי המערער ואנו רואים עין בעין עמו את הפגיעה המשמעותית בערכים המוגנים - בביטחון המדינה, בזכותה לקבוע מי בא בשעריה וכן את הסיכון ביטחוני הנובע מכניסת אנשים בלתי מורשים לשטחי המדינה.

45. נסיבות ביצוע העבירות חמורות ונגזרות מעובדות כתב האישום המתוקן בו הודה המערער. המערער הסיע

בשכר ארבעה נוסעים, ששלושה מהם, ללא היתרי שהייה כדן. שניים מהנוסעים הוסעו אמנם לקבלת טיפול רפואי, כאשר לאחד מהם היה היתר כניסה ואולם בדין קבע בית משפט קמא כי ההסעה בוצעה ממניע כספי שכן המערער גבה תמורת הנסיעה סכום בלתי מבוטל של 500 ₪.

46. נוכח חומרת העבירות הותוותה מדיניות ענישה מחמירה, לרבות ברכיב המאסר לריצוי מאחורי סורג וברית.

ברע"פ 2210/11 מוחמד באזין נ' מדינת ישראל (24.3.2011), נקבע כי:

"חומרתן של העבירות בהן הורשע המבקש נידונה לא פעם בפסיקתו של בית משפט זה, וכבר נקבע כי לאור תכליתן הביטחונית והתוצאות הרות האסון העלולות לנבוע מהן, יש להטיל על אדם שהורשע בביצוען - ככלל ובכפוף לבחינתו האינדיבידואלית של כל מקרה ומקרה - עונש מאסר בפועל, מבלי שתינתן האפשרות להמירו בעבודות שירות (ראו: רע"פ 5198/01 ח'טיב נ' מדינת ישראל פ"ד נו(1) 769, 774-775 (2002); רע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 12.2.2006))."

אף יפים הדברים שנאמרו ברע"פ 6545/16 בהאא אסקאפי נ' מדינת ישראל (21.2.2017):

"חוק הכניסה לישראל קובע מדרג חומרה שלפיו העבירה של הסעת שוהים בלתי חוקיים (כמו גם העסקתם והלנתם) הינה חמורה מעבירת השהייה הבלתי חוקית כשלעצמה, ובפסיקה הושם דגש על החומרה והאשם הדבק בתושבי ישראל המסיעים שוהים בלתי חוקיים למען בצע כסף, ועל ידי כך יוצרים אף סיכון ביטחוני (ראו למשל רע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, פסקאות י-יא לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין ופסקאות 9-11 לפסק דינו של השופט י' דנציגר (5.5.2009); וע"פ 617/15 מונתסר נ' מדינת ישראל (2.4.2015))."

47. מתחם העונש ההולם שקבע בית משפט קמא מעוגן בפסיקה עליה הסתמך בקביעתו (ר' בין היתר רע"פ 7726/13 גמעה נסאסרה נ' מדינת ישראל (8.1.2014)).

48. אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, בית משפט קמא איזן נכונה בין כלל השיקולים, ותוך שכלל הנסיבות לקולא עמדו לנגד עיניו. חסד עשה עם המערער משהפעיל את עונש המאסר המותנה בחופף לעונש המאסר שהשית על המערער בגין התיק שלפניו ובפועל גזר על המערער בנוסף, מאסר בפועל של חודש אחד בלבד.

49. מדובר במערער שזקף לחובתו הרשעה קודמת בעבירה זהה. לא היה בעונש המאסר שריצה המערער בעבודות שירות, או במאסר המותנה התלוי ועומד מעל ראשו, כדי להרתיע אותו מלשוב ולבצע בסמיכות זמנים, את העבירות נושא ערעור זה, וזאת בעזות מצח בעודו ממתין לערעור בעניינו.

50. לא זו אף זו. כעולה מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של המערער הוא התקשה ליטול אחריות מלאה על מעשיו וביטא גישה מצמצמת וממזערת. שירות המבחן התרשם מהעדר חרטה ומקושי של המערער לבחון את הגורמים או את דפוסי הבעייתיים העומדים ברקע לביצוע העבירות וכן שהוא מתקשה להפעיל שיקול

דעת במצבי לחץ, נוטה לפעול באופן פזיז ומונע בצורך בהערכה וגמול כלכלי ורגשי.

51. בנסיבות אלה בדין השית בית משפט קמא על המערער עונש של מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריאח ולא מצא לאמץ את המלצת שירות המבחן להשית עליו פעם נוספת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

52. הלכה פסוקה היא, כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב במידת העונש שהושת על-ידי הערכאה הדיונית, אלא אם מדובר בסטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים, או כאשר נפלה בגזר הדין טעות מהותית (ראו: ע"פ 30/15 פלוני נ' מדינת ישראל (20.4.2016) והפסיקה הנזכרת שם).

בנסיבות המתוארות לעיל, עונש המאסר שהוטל על המערער לבטח אינו חורג ממדיניות הענישה ואינו מצדיק התערבותה של ערכאת ערעור.

53. אשר על כן, אנו דוחים את הערעור שהגיש המערער בעפ"ג 40629-07-17 ודוחים את הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור מטעם המשיבה נושא עפ"ג 37170-08-17.

המערער יתייצב לריצוי מאסרו בבית סוהר הדרים, ביום 5.8.18 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות וגזר הדין של בית משפט קמא.

על ב"כ המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

התנאים שנקבעו לעיכוב ביצוע עונש המאסר יעמדו בתוקפם עד להתייצבות המערער לריצוי עונשו.

ניתן היום, ה' אדר תשע"ח (20 פברואר 2018) במעמד ב"כ הצדדים והמערער.

דבורה עטר, שופטת

שמואל בורנשטיין, שופט

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**